

Sygnatura akt VI Ka 1063/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 czerwca 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepura (spr.)

Sędziowie SSO Arkadiusz Łata

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Elżbiety Ziębińskiej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2015 r.

sprawy **S. Z.** ur. (...) w R.

syna A. i E.

oskarżonego z art. 177§1 kk i art. 177§2 kk i art. 178a§4 kk w zw. z art. 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 19 września 2014 r. sygnatura akt II K 1033/12

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 624 § 1 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 uzupełnia o znamiona, iż S. Z. powyższego występkę dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości - wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 24.04.2012r. – sygn. akt II K 1115/11, zaś jego kwalifikację prawną uzupełnia o art. 178 a § 4 kk;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

VI Ka 1063/14

UZASADNIENIE

S. Z. został uznany za winnego tego, że w dniu 18.06.2012r. w T., na ulicy (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...), o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, 1,96 promila i 1,86 promila alkoholu etylowego we krwi oraz znacznie przekraczając dopuszczalną w miejscu zdarzenia prędkość jazdy, nie dostosował prędkości do warunków drogowych, utracił

panowanie nad pojazdem i doprowadził do zderzenia z jadącym z naprzeciwka samochodem osobowym marki F. (...), o nr rej. (...), powodując nieumyślnie wypadek, w następstwie którego D. Ś., w wyniku rozległych obrażeń ciała, poniósł śmierć, a D. P. odniósł obrażenia w postaci ogólnych pośluczeń i złamania trzonu kości udowej, powodujące naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni, tj. przestępstwa z art. 177 § 1 kk i art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na mocy art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i art. 11 § 3 kk skazany został na karę 6 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 3 kk orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na zawsze. Na podstawie art. 46 § 2 kk orzeczono od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej W. Ś.-G. nawiązkę w wysokości 10.000 zł. Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 zł tytułem opłaty, a na mocy art. 627 kpk obciążono oskarżonego pozostałymi kosztami procesu w wysokości 4.950,19 zł.

Apelację od wyroku wywiódł prokurator, który zaskarżył orzeczenie na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu obrazę prawa materialnego w postaci art. 178a § 4 kk, poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji nieprzypisanie oskarżonemu winy za to przestępstwo, podczas gdy analiza zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje, że oskarżony wyczerpał znamiona tego czynu zabronionego.

W oparciu o podniesiony zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez przyjęcie, że oskarżony w okresie objętym zarzutem dopuścił się także czynu zabronionego z art. 178 § 4 kk, przy wskazaniu, że popełnił przestępstwo będąc uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokami Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 26.09.2006r., sygn. VI K 365/06 i z dnia 24.04.2012r., sygn. II K 1115/11 oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 24.04.2012r., sygn. II K 1115/11.

Apelacja okazała się zasadna o tyle, że w wyniku jej wniesienia zaskarżony wyrok należało zmienić w ten sposób, iż uzupełnić opis czynu przypisanego oskarżonemu o znamię polegające na tym, że czynu tego oskarżony dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, będąc uprzednio prawomocnie skazanym, wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 24.04.2012r., sygn. II K 1115/11, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a kwalifikację prawną czynu uzupełnić o art. 178a § 4 kk. Wyżej wymienionym wyrokiem, który uprawomocnił się w dniu 4.05.2012r., oskarżony został uznany za winnego tego, że w dniu 10.08.2011r. w T., znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Wyrokiem tym orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat. Nie ulega zatem wątpliwości, że czynu przypisanego zaskarżonym wyrokiem, oskarżony dopuścił się zarówno będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, jak i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Ta druga okoliczność stanowi znamię występku z art. 178a § 4 kk, zagrożonego karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat.

Sąd rejonowy, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego (post. SN z 19.07.2006r., sygn. III K 139/06, post. SN z 2.08.2006r., sygn. III K 73/06 oraz wyrok SN z 18.06.2008r., sygn. III KK 41/08), wyraził pogląd, iż zachowanie sprawcy kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego, który w następstwie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu powoduje wypadek komunikacyjny, stanowi dwa odrębne czyny zabronione, jeden określony w art. 178a § 1 kk, drugi zaś w art. 177 § 1 lub 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk, przy czym pierwszy czyn stanowi współukarane przestępstwo uprzednie. Odnotować zatem należy, że zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie prezentowane są poglądy odmienne (por. wyrok SN z 1.10.2014r., sygn. II KK 178/14, A. Wąsek – glosa do post. SN z dnia 28.03.2002r., I KZP 4/2).

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony w istocie dopuścił się jednego czynu. Przekonuje o tym zwartość miejscowa i czasowa ocenianego zdarzenia. Oskarżony prowadził pojazd z prędkością ok. 100 km/h i po przejechaniu zaledwie kilkuset metrów doprowadził do tragicznego w skutkach wypadku. Zdarzenie trwało zatem kilkadziesiąt sekund, a stan nietrzeźwości oskarżonego pozostawał w związku

przyczynowo-skutkowym z zaistniałym wypadkiem, co wynika wprost z niekwestionowanej opinii biegłego. W tym stanie rzeczy dzielenie zachowania oskarżonego na dwa czyny podlegające odrębnej ocenie prawnokarnej byłoby zabiegiem sztucznym i nie przystającym do realiów rozpoznawanej sprawy.

Skoro zatem oskarżony, będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości umyślnie naruszając zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym spowodował nieumyślnie wypadek, w wyniku którego jedna osoba poniosła śmierć, a inna odniosła obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk, to jego czyn należało zakwalifikować jako przestępstwo z art. 177 § 1 i 2 kk w zw, z art. 178 § 1 kk, art. 178a § 4 kk i art. 11 § 2 kk. Taka kwalifikacja oddaje bowiem w pełni rozmiar bezprawia kryminalnego jakiego dopuścił się oskarżony. Z tego powodu sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok poprzez uzupełnienie opisu czynu przypisanego oskarżonemu o brakujące znamiona i poprawienie kwalifikacji prawnej czynu.

Zarówno wymierzona oskarżonemu kara 6 lat pozbawienia wolności, jak i orzeczone środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na zawsze oraz nawiązki w kwocie 10.000 zł na rzecz oskarżycielki posiłkowej są adekwatne do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, zasługują zatem na akceptację sądu odwoławczego.

Orzeczenie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze ma swoje oparcie w treści art. 624 § 1 kpk.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.